

»Naj bo, ker sem dobre volje. Vas je mnogoče rešiti, toda ta človek, ki jo hoče rešiti, naj zato leto dni dela v peklu.«

Hudobci so pritrdili. Jernejčka je obšla groza, toda potolažil se je, da bo vse skupaj trajalo samo eno leto. Takoj so mu izbrali delo. Naložili so mu, da bo prenašal duše od peklenskih vrat pa do prve dvorane. In vsi so se mu smejali.

Bilo je res hudo. Vsaka duša se je otepala pekla. Dočim so hudobci, ki so bili tega vajeni, lahko nesli po dve, tri duše, je on že pod eno omahoval. Padal je, pobijal si obraz, bilo mu je res hudo, hudo. Zdelo se je, kakor bi se ves svet selil v pekel. Stare in mlade duše, suhe in debele, bogate in revne, vsega je bilo na izbero. Jernejček je mislil, da je gotovo že konec sveta.

Končno je vendar preteklo leto in je prišel zadnji dan. Proti večeru je bilo, okoli pete ure.

»Še zadnja duša!« je vzdihnil Jernejček.

Pa ko je zagrabil zadnjo dušo, je videl, da je strahovito težka. Pogledal jo je natančneje in jo spoznal. Bila je duša domačega graščaka. Prestrašil se je.

»Nič se ne boj!« je zasopihala duša. »Graščak je ravnokar umrl.«

Potem so Jernejčka izpustili iz pekla. Še podili so ga. Hitel je domov.

Seveda, bilo je daleč pa je zamudil pogreb milostljivega gospoda graščaka. Nič mu ni bilo žal.

Domača vas je tudi oživela. Toda, ko jim je povedal, da je zanje trpel v peklu, so se mu zasmejali. »Pojdi no, to se je kar samo zgodilo,« so rekli.

Moral je molčati, drugače bi ga še iz vasi zapodili. Počasi je začel še sam verovati, da se mu je le nekaj sanjalo...

Venceslav Winkler.

Tiho noč prihaja . . .

*Tiho noč prihaja,
dan mehko ugaša,
angel gre iz raja,
detece povpraša:*

*Si li trudno, dete,
mar si že zaspano?
Svoje očke svete
le zapri zdaj vdano.*

*Spančkaj, dete, spančkaj,
da boš spet veselo;
saj bo kmalu kmalu
jutro zablestelo.*

*Luč bom zdaj upihnil,
stopil v raj blesteči;
tebi pa bom dihnil
sladek sen o — sreči.*

Jože Vook.